

NUMMER 121
7DE JAARGANG, 8 JULI 2009

IN DIT NUMMER:

- 1 **Nieuwsberichten**
- 5 **Lüdeke Straighthead (?)**
- 6 **Jazz op Papier**
- 8 **Platenrecensies (cd/dvd)**
Martijje, Mike Zinzen, Wofo,
Kenny Burrell, Peter Massink e.a.
- 12 **Concertverslag**
Carmen Gomes Inc.
- 13 **Op tournee met het EJO**
- 15 **The Jazz Connection**
Honderd jaar Benny Goodman
- 17 **In gesprek met Dick de Graaf**

JAZZFLITS 122
staat 10 augustus op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**TWEE GROOTSTE FRANSE
JAZZBLADEN FUSEREN**

Jazzman en Jazzmagazine, de twee grootste Franse jazzbladen, zullen vanaf september samengaan onder de naam Jazzmagazine. Reden is het teruglopende aantal advertenties, vooral die voor cd's. Ook de losse verkoop van de bladen daalt langzaam maar zeker.

Het nieuwe maandblad krijgt de naam van het oudste van de twee fusiepartners. Jazzmagazine bestaat al 54 jaar. Van Jazzman ('Le journal de tous les jazz'), dat sinds 1995 bestaat, wordt het logo overgenomen.

In Frankrijk gaat het erg slecht met muziekbladen. Vorig jaar liep de verkoop met bijna veertig procent terug. Hoewel

de jazzbladen het minder slecht deden, ontsnappen ook zij niet aan deze ontwikkeling. Eerder dit jaar besloot de uitgever van het 75-jarige blad Jazz Hot ('La

revue internationale du jazz') om de frequentie van maandelijks naar vier keer per jaar terug te schroeven. Frankrijk heeft hierdoor vanaf september nog maar één jazzmaandblad.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERTVERSLAG

**DICK DE GRAAF PRESENTEERT CD 'CRY BABY!'
IN POPPODIUM WATT!**

Het nieuwe kwartet van saxofonist Dick de Graaf presenteerde op 18 juni in Rotterdam zijn nieuwe cd 'Cry Baby!'. Dat gebeurde tijdens een optreden in poppodium WATT! Het kwartet bestaat naast De Graaf uit gitarist Jerome Hol (zie foto), bassist Harry Emmery en drummer Erik Kooger. Ze spelen eigentijdse jazz, waarin door de bijdragen van Hol de rock stevig doorklinkt. Hol laat zijn gitaar schreeuwen en blèren, al dan niet vervormd, maar hij weet ook subtiele jazzloopjes te spelen.

Voor een interview met Dick de Graaf, zie pagina 17.

Foto: Joke Schot

**SONNY ROLLINS VOLGENS JAZZJOURNALISTEN
JAZZMUSICUS VAN HET JAAR 2009**

Tenorsaxofonist Sonny Rollins en orkestleider Maria Schneider hebben ieder drie Awards van de Jazz Journalists Association gekregen. Rollins werd onder meer uitgeroepen tot jazzmusicus van het jaar. De prijsuitreiking vond 16 juni in de New Yorkse jazzclub Jazz Standard plaats.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

VERVOLG VAN PAGINA 1

JJA AWARDS 2009

JJA-Award-winnaar Maria Schneider.
(Foto: Jimmy en Dena Katz)

Ook kreeg Sonny Rollins een Award in de categorie 'tenorsaxofonist van het jaar' en de categorie 'historische opname van het jaar' voor zijn cd 'Road Shows, Vol. 1'. Een neef nam namens Rollins de prijzen in ontvangst. De leden van de Jazz Journalists Association (JJA) vinden Maria Schneider zowel de beste arrangeur als de beste componist van 2009. Haar Maria Schneider Orchestra is het beste grote ensemble. Voor de Awards hebben zo'n 450, meest Amerikaanse, leden in ruim veertig categorieën een stem op hun favorieten uitgebracht. De Awards worden jaarlijks uitgereikt. De winnaars in de belangrijkste categorieën zijn:

Lifetime Achievement in Jazz

Lee Konitz

Up & Coming Artist of the Year

Esperanza Spalding

Record of the Year

'Appearing Nightly'

Carla Bley Big Band

(Watt/ECM)

Female Singer of the Year

Cassandra Wilson

Male Singer of the Year

Kurt Elling

Small Ensemble Group of the Year

SF Jazz Collective

MEER WINNAARS OP PAG. 14

NIEUWS

PRIJZEN

PAUL ACKET AWARD 'SPECIAL APPRECIATION' VOOR CEES SCHRAMA

Vanwege zijn belangrijke bijdragen aan de jazzmuziek in het algemeen en aan het North Sea Jazz Festival in het bijzonder, krijgt Cees Schrama de Paul Acket Award 'Special Appreciation'. Schrama mag de prijs medio juli op het North Sea Jazz Festival in ontvangst nemen.

Cees Schrama is sinds de eerste editie betrokken geweest bij het North Sea Jazz Festival. Hij presenteerde jarenlang in de grootste zaal en maakte lange tijd deel uit van het stichtingsbestuur van het festival. De 'Special Appreciation Award' is een prijs van het North Sea Jazz Festival en wordt regelmatig, maar niet per se jaarlijks uitgereikt. Eerdere winnaars waren onder anderen Dick Bakker en Han Reiziger.

Het winnende Jazz Art Orchestra. (Foto: Edwin Goed)

JAZZ ART ORCHESTRA WINT TOBE BIG BAND BATTLE 2009

Het Jazz Art Orchestra uit Zwolle heeft 20 juni de finale van de ToBe Big Band Battle gewonnen. Medefinalist Big Band Enterprise werd tot de meest talentvolle bigband uitgeroepen. De wedstrijd vond dit jaar voor de vierde keer in Dordrecht plaats.

De andere finalisten waren de Valley Sound Big Band, Dizzizjazz en de Windmill Big Band (de winnaar van de vorige drie edities). Voor de vakjury met Henk Meutgeert, Juan Martinez en Nils van Haften gaven het 'ongekend hoge spelniveau', de 'originele' repertoirekeuze en 'sterke' arrangementen van het Jazz Art Orchestra de doorslag. Ook hun zanger Herman Nijkamp viel in de smaak: 'een uitstekend zanger'. Big Band Enterprise viel op door de 'mooie bandklank met veel potentieel'.

Op podia in Zwijndrecht en Papendrecht streden de tien bigbands die niet voor de finale werden geselecteerd. De podiumprijs in Zwijndrecht ging naar The River Big Band uit Nieuwerkerk aan de IJssel. In Papendrecht won de Dé Big Band uit Oud-Beijerland.

De ToBe Big Band Award 2009, de prijs voor de meest talentvolle bigband en de twee podiumprijzen met daarbij behorende bekens worden officieel uitgereikt door Hans Dijkstal op vrijdag 28 augustus tijdens de Wereld Jazz Dagen in Dordrecht. Daar zal het winnende Jazz Art Orchestra dan nogmaals optreden.

NIEUWS

Nieuwe webwinkel voor free jazz en avantgarde

Liefhebbers van free jazz, avantgarde en geïmproviseerde muziek kunnen sinds kort terecht bij de nieuwe Vlaamse webwinkel Instantjazz.com. Er is een aanbod te vinden van meer dan vijfhonderd titels. De website werkt samen met tal van onafhankelijke labels uit de gehele wereld.

Jamie Cullum in Carnegie Hall

Zanger/pianist Jamie Cullum heeft 20 juni zijn debuut gemaakt in de New Yorkse Carnegie Hall. Het concert was georganiseerd door impresario George Wein. Cullum trad op met Rory Simmons (tp), Tom Richards (sax), Chris Hill (b) en Brad Webb (dr.) Naar verwachting verschijnt het derde album van Jamie Cullum dit najaar. Het gaat waarschijnlijk 'The Pursuit' heten. Voor de plaat zijn onder meer opnamen gemaakt met de Count Basie Big Band.

MAXJAZZ-artiest Terell Stafford.
(Foto: pr)

MAXJAZZ bestaat tien jaar

Het Amerikaanse label MAXJAZZ bestaat tien jaar. Met een vierdaags engagement van het trio van pianist Mulgrew Miller in St. Louis wordt dit jubileum in september gemarkeerd. Behalve deze pianist nemen ook gitarist Russell Malone en de trompettisten Terell Stafford en Jeremy Pelt platen voor MAXJAZZ op. 'Recording distinctive jazz for the listener and for the art itself' is het motto van het label.

MEER NIEUWS OP PAG. 4

PRIJZEN VERVOLG

NOMINATIES VICTOIRES DU JAZZ 2009 BEKEND

Zangeres Elisabeth Kontomanou, saxofonist Yaron Herman en pianist Eric Legnini zijn genomineerd voor een Victoire du Jazz 2009. Deze jaarlijkse onderscheiding wordt uitgereikt aan Franse jazzmusici. In september worden de winnaars in Parijs bekendgemaakt.

Herman en Legnini dingen mee naar de onderscheiding in de categorie 'instrumentale artiest van het jaar'. De derde genomineerde daarin is gitarist Marc Ducret. Voor de onderscheiding 'instrumentale ontdekking van het jaar' zijn trompettist Patrick Artéro, bassist Stéphane Kerecki en saxofonist Emile Parisien in de race. De vocalisten Elisabeth Kontomanou, Bernard Lubat, Musica Nuda maken kans om de categorie 'vocalist van het jaar' te winnen. Voor het beste Franse album van het jaar komen in aanmerking: 'Around Robert Wyatt' van het Orchestre National de Jazz Daniel Yvinec, 'Muse' van Yaron Herman en 'Trippin' van Eric Legnini. De uitreiking van de Victoires du Jazz vindt 1 september plaats in het Cité de la Musique in Paris tijdens de opening van het festival Jazz à la Villette.

OVERIG

AMERIKAANS JAZZPUBLIJK VEROUDERT EN KRIMPT IN RAP TEMPO

Steeds minder Amerikanen bezoeken jazzconcerten. Dat blijkt uit onderzoek van de National Endowment for the Arts (NEA), de Amerikaanse overheidsorganisatie ter bevordering van de kunsten. Samen met de klassieke muziek is jazz de kunstvorm waarvan het publiek het snelst veroudert.

Sinds 1982 is de gemiddelde leeftijd van de Amerikaanse bezoeker van jazzconcerten met zeventien jaar gestegen. Was de gemiddelde leeftijd van het jazzpubliek in 1982 nog 29 jaar, inmiddels is die opgelopen tot 46 jaar. Het NEA stelde vast dat het bezoek aan podiumkunsten als ballet, opera, musical en toneel tussen 1982 en 2008 eveneens fors gedaald is. Die daling kan uitgedrukt worden in dubbele cijfers. Met name minder hoog opgeleiden haken massaal af. Wel nemen steeds meer mensen via het internet kennis van kunst. Met uitzondering van de fotografie, beoefenen ook steeds minder Amerikanen zelf de kunsten.

NIEUWS

Familie Marsalis geeft masterclass in Witte Huis

Zo'n honderdvijftig jonge musici kregen 15 juni in het Witte Huis in Washington een masterclass van trompettist Wynton Marsalis en zijn familie, onder wie saxofonist Branford. De zogenoemde 'Jazz Studio' werd 's avonds afgesloten met een concert door klarinettist Paquito D'Rivera. Het gebeuren vond plaats op initiatief van president Barack Obama, die zelf jazzliefhebber is. Eerder organiseerde zijn vrouw al een poëzieavond, waar onder anderen bassiste Esperanza Spalding de muzikale intermezzi verzorgde. Bekijk de opening van de 'Jazz Studio' door first lady Michelle Obama: <http://www.youtube.com/watch?v=AE1suryaF5Y>

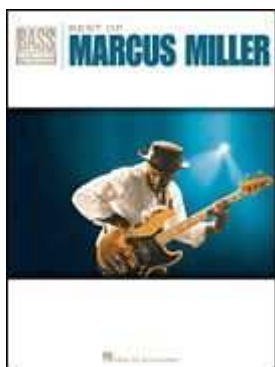

Foto Joke Schot siert boek met transcripties Marcus Miller

Een foto van JazzFlits-medewerker Joke Schot siert de omslag van een boek met 23 transcripties van Marcus Miller. Ze maakte de foto tijdens een optreden van de bassist tijdens Gent Jazz. Onder meer de stukken 'Big Time', 'Blast', 'Boomerang', 'Bruce Lee', 'Could It Be You', 'Ethiopia', 'Forevermore', 'Funny', 'La Villette' en 'Lonnie's Lament' zijn opgenomen. Het boek 'Best of Marcus Miller' is verschenen bij uitgeverij Hal Leonard.

FESTIVAL

BROSELLA JAZZ

Groentheater, Laken
12 juli 2009

(<http://www.brosella.be/>)

Met onder anderen: Eve Beuvers Quartet, Jazz Orchestra of the Concertgebouw, Anouar Brahem Trio, Free Desmyter Quartet, Henri Texier Quartet & Carlo Nardozza, het Raphael Fays Trio en het David Linx Sextet met Maria Joao.

Het 33ste Brosella festival is gratis toegankelijk.

OVERIG VERVOLG

Zangeres Monica Akihary. (Foto: pr)

MONICA AKIHARY TWEEMAAL IN OPERA VAN BOBBY MCFERRIN

Zangeres Monica Akihary heeft 3 en 4 juli met vocalist Bobby McFerrin opgetreden in zijn opera 'Bobble'. De uitvoeringen vonden plaats in de open lucht, als onderdeel van het Stimmen Festival in Basel, Zwitserland.

Samen met nog negentien andere vocalisten, onder wie de Duitse jazz-zangeres Ulita Knaus, werd Akihary gekozen uit honderd gegadigden. De zangers en zangeressen vertegenwoordigden verschillende culturen en kwamen onder meer uit Duitsland, Iran, Israël, Turkije, Benin en Portugal. In de muziek van McFerrin klonken de verschillende achtergronden van de vocalisten door. Zoals jodelen, Keltische folk, klassieke aria's, jazz, rock en hiphop. 'Bobble' gaat over de gevaren van polarisatie en strijd. 'Wees blij met wat je hebt en vrees het onbekende niet', zo is de boodschap van het stuk, dat in Zwitserland zijn Europese première beleefde. Aan de twee uitvoeringen ging een intensieve repetitieperiode vooraf, waarvoor Akihary al eind juni naar Zwitserland vertrok. Monica Akihary is lid van de formatie Boi Akih. (<http://www.boiakin.com>)

RADIOSTATION KCSM JAZZ 91.1 IN FINANCIËLE PROBLEMEN

KCSM Jazz 91.1 is in financiële problemen. Het station, dat uitzendt in de San Francisco Bay Area en op internet, krijgt steun van jazzclub Yoshi om een gat van 40.000 dollar te dichten.

KCSM is een van de laatste Amerikaanse radiostations waarop nog onversneden jazz is te horen. Het is een publiek station en wordt betaald door de College of San Mateo en particuliere begunstigers. Omdat de rijksbijdragen aan de onderwijsinstelling zijn verlaagd, moet de zender het ook met minder doen. Jazzclub Yoshi's in Oakland is Jazz 91.1 te hulp geschoten met twee benefietconcerten. Drie pianisten uit de regio, te weten Denny Zeitlin, Jon Jang en Taylor Eigsti, traden er medio juni op. De entreegelden, 50 dollar per kaartje, moeten KCSM voorlopig redding brengen. KCSM Jazz 91.1 zendt al 25 jaar uit en is sinds 1996 wereldwijd via het internet te beluisteren.

(<http://www.kcsm.org>)

STRAIGHTAHEAD(?)

DOOR JAAP LÜDEKE

Joris Teepe is hot in New York City

Nu het zomerseizoen zich in volle glorie ontpopt en de werkzaamheden op het Prins Claus Conservatorium in Groningen vrijwel stilliggen, is bassist/componist/arrangeur en docent Joris Teepe weer een New Yorker. Voor bezoekers aan die stad is het goed te weten waaruit zijn toekomstige gigs bestaan. Wel, op 15 en 16 juli bijvoorbeeld is hij in de Zinc Bar (82 W 3rd St) te horen als lid van het kwintet onder leiding van de legendarische drummer Rashied Ali (76). De reden van die optredens is het uitbrengen van hun cd 'Live in Europe' op Survival Records. Op Challenge Records verschijnt binnen afzienbare tijd de cd 'We Take no Prisoners'. Dat betreft de Joris Teepe Big Band. Het orkest met onder anderen de Groninger docenten Don Braden (sax) en Gene Jackson (drums) speelt daarom begin augustus een week in diverse New Yorkse clubs; daarna volgt een serie workshops en concerten in Slovenië met gastsolist saxofonist Lee Konitz. De tweede helft van augustus toert Teepe met saxofonist Benny Golson door Azië, inclusief bezoeken aan Zuid-Korea en Thailand. Of daar in Thailand ook gespeeld zal worden in het paleis van jazzfanaat Koning Boemibol is mij onbekend. In vroeger tijden waren orkestleider Benny Goodman en saxofonist Stan Getz er graag geziene gasten.

Mezzo-TV en de jazz

Het Franse tv-kanaal Mezzo gaat onverdroten voort met het uitzenden van de meest uiteenlopende jazzprogramma's. Waarom moet dat hier altijd mondjesmaat? Round Midnight – 'tous les soirs sur Mezzo' – brengt in juli weer veel moois. Zoals op 7 juli Biréli Lagrène (2004), 9 juli A.C. Jobim, 10 juli Herbie Hancock, 14 juli Randy Weston (African Rhythm Trio), 18 juli Nicholas Payton (2008), 19 juli Joachim Kühn, 21 juli Steve Turre (2004) en 25 juli Mahavishnu Orchestra (Montreux 1984). Op 26 en 29 juli zijn er in Round Midnight Jazz Icons-dvd's van Roland Kirk en Oscar Peterson. Check je zenderaanbod en vraag indien nodig de aanbieder of Mezzo-tv op de lijst kan komen.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma Lüdeke Straightahead(?). Dat is iedere eerste en derde dinsdag van de maand om 23.00 uur te horen op de ConcertZender, en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist': www.concertzender.nl (klik hier).

WEER RUIM AANBOD CD'S BIJ JAZZMESSENGERS

De webwinkel JazzMessengers heeft ze weer volop in de aanbieding: lang vergeten of totaal onbekende producties. Wie nu vijf of meer cd's bestelt krijgt er een gratis. Keus genoeg. Voor de bigbandliefhebbers is er de dubbel-cd van Thad Jones & Mel Lewis Orchestra ('Complete Live in Poland 1976 & 1978') met een kwartierlange versie van 'Fingers'. Een ode aan trompettist Richard Williams, die zo werd genoemd. In het orkest (1978) zit ook altist Steve Coleman. Coleman Hawkins met Tommy Flanagan 'At the London House in Chicago' (1963) zal ook niet iedereen in huis hebben. De cd van Gerry Mulligan met de muziek van 'I want to live' en die van 'The Subterraneans' is lange tijd onvindbaar geweest. Dat geldt zeker voor Sonny Rollins & Don Cherry, opnamen in New York 1962 en Stockholm 1963 met bassist Henry Grimes. De 'Collector Editions' zijn een regelrechte aanslag op uw budget. Voorbeelden: Joe Gordon & Scott LaFaro met Richie Kamuca, of James Clay, 'The Kid from Dallas', plus bassist Jimmy Bond, met wie ik ooit tijdens een jamsessie in Bangkok een set heb gespeeld. Jaap begint weer terug te kijken en sluit daarom nu maar af. (<http://www.jazzmessengers.com>)

BIMHUIS GOES BRAZIL

Onder het hoofd 'Brazilian Summer Sessions' bood het Amsterdams Bimhuis in juni al volop Braziliaanse groepen. Maar wie dat ten onrechte is ontgaan kan ook in de maand juli zijn sambahart nog ophalen. Op 10 juli met Virginia Rodrigues en aansluitend de Brazilian Afterparty met dj Paulão. Donderdag 23 juli is het helemaal raak met 'O Mistério do Samba' (film over onder meer de sambaschool Portela) en 'Roda de Samba e Choro'; dat moet uitmonden in meeslepende battles tussen groepen en solisten met die oh zo onweerstaanbare percussionisten.

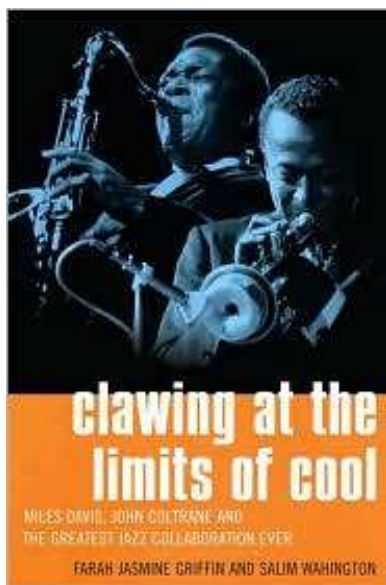
In juli is er ook volop jazz uit Noord-Amerika in het Bimhuis. Zo komen trompettist Nicholas Payton (9 juli), pianist Fred Hersch (11 juli) en de Mingus Dynasty met gangmaker pur sang, trombonist Frank Lacy, trompettist Alex Sipiagin en de 'booting tenors' Craig Handy en Wayne Escoffery (15 juli). Het houdt niet op: het Jeff Watts Quartet met saxofonist Marcus Strickland (22 juli), het David Sanchez Quartet (25 juli). David is inmiddels volledig gerijpt en speelt, zoals dat hoort, een robuuste tenorsaxofoon. Bij hem zit ook de Noorse gitarist Lage Lund. Die is in het bezit van de bekende Thelonious Monk Prijs 2005. Veel werk heeft het hem niet bezorgd, zegt hij in een interview. Tenslotte nog een tip: 18 juli speelt 'Kneebody' in het Bimhuis. In die formatie zit trompettist Shane Endsley. Van hem zullen we in de toekomst nog het een en ander horen. Het Bimhuis is gesloten van 26 juli tot en met 31 augustus. Het is niet anders.

DOWNBEAT BESTAAT 75 JAAR

DownBeats 75th Anniversary Collector's Edition staat vol met interessante en vaak onbekende interviews, meestal uit een heel ver verleden. Dave Dexter ondervroeg (november 1939) Billie Holiday. "Iedereen verbaast zich erover dat ik niet meer bij grote orkesten optreedt. Basie had een teveel aan managers en Artie Shaw was nog erger. Van hem mocht ik niet eens op het toneel voor het orkest zitten!" In 1954 sprak Nat Hentoff met Jimmy McPartland. "A troupe of us gathered at the Three Deuces (club in New York) where Bing Crosby would play the drums. And during those sessions Bix Beiderbecke would always play the piano." Ralph Gleason interviewde in 1960 Dave Brubeck. De pianist over zijn altsaxofonist: "Paul Desmond had such a sharp wit. If I did something he didn't like, the next phrase he'd play would be: 'Don't fence me in', or 'You're driving me crazy!'"

JAZZ OP PAPIER

KRABBEN AAN DE GRENZEN

**Farah Jasmine Griffin
en Salim Washington.
Clawing at the limits of cool:
Miles Davis, John Coltrane, and the
greatest jazz collaboration ever.**

New York : St. Martin's Press;
Thomas Dunne Books, 2008.
294 pag.
ISBN 978-0-312-32785-9.
Prijs 24,95 dollar.
Hardcover met stofomslag.

Zo heb je nooit van iemand gehoord – misschien tot je schande – zo kom je de naam twee keer tegen in één week. Het gaat om Emmett Till. Hij werd zowel genoemd in NRC Weekblad als in een nieuw boek over de samenwerking tussen Miles Davis en John Coltrane. Emmett, een zwarte jongen van veertien uit Chicago, logeerde in 1955 bij familie in Mississippi. Daartoe uitgedaagd door een stel tieners, zocht hij toenadering tot de jonge vrouw van een blanke kruidenier. Een gruwelijke moordpartij was het gevolg. De ouders waren, naar ze een jaar later bekend, de kruidenier en zijn neef. Maar toen waren ze al vrijgesproken door de geheel uit blanken bestaande jury. Wie op zijn pc de naam intikt vindt uitgebreide verhalen over de omstandigheden, de nasleep en talloze referenties. De vraag is: wat moet zo'n gebeurtenis in een jazzboek?

De auteurs, zij, hoogleraar Engels en Afro-American studies aan de Columbia University, auteur van een boek over Billie Holiday, 'If you can't be free, be a mystery' (2001), hij, saxofonist en bandleider, maken zelf duidelijk deel uit van de zwarte gemeenschap. Ze laten niet na, in de voetsporen van dichter-criticus-strijder Amiri Baraka, deze achtergrond te belichten bij elke stap die Miles en Trane zetten. Over hun jeugd: "Dat hun beider gezinnen bij machte waren hun kinderen tegen de wreedste elementen van raciale segregatie te beschermen schijnt ieder van hen een gevoel van trots te hebben gegeven, een vast vertrouwen in de mogelijkheden van zijn volk en van zichzelf." Rhythm and bluesbands die het publiek plegen te behagen door op één noot te toeteren – de zogenaamde honk – en zelfs met de rug op de grond te gaan liggen boren aldus primitieve instincten aan die teruggaan op heilige rituelen in het Afro-Amerikaanse lied en, nog verder, op Afrikaanse praktijken. De jaren van Miles' sextet, 1958-1961, gingen gepaard met een intensivering van de strijd om de burgerrechten. En zo was 1955 niet alleen het jaar waarin Charlie Parker stierf, maar ook Emmett Till werd afgetuigd. Trouwens, de titel van het boek is afkomstig van een van Baraka's gedichten, 'AM/TRAK'. Het werd oorspronkelijk gepubliceerd in 1969 in de bundel 'Black Magic Poetry', zeg ik er maar eventjes bij: "Miles wd stand back and negative check / oh, he dug him – Trane / But Trane clawed at the limits of cool / slandered sanity / with his tryin to be born / raging / shit".

Naast de socio-politieke connotaties is er volop aandacht voor de muziek. En dat gaat de schrijvers goed af. Een enkel nummer als 'Airegin' (van het Miles Davis kwintet op Prestige) en 'Tadd's delight' (voor Columbia) krijgt een analyse van zo'n zes tot negen pagina's, zonder dat daarbij muziektheoretisch jargon gebruikt wordt. Ook de plaat 'Milestones' van het sextet wordt uitvoerig geëvalueerd. Zeer terecht, daar die is ondergesneeuwd door de publiciteit die de volgende, 'Kind of blue', ten deel viel (en valt). Trompettist Wallace Roney, een zagsman die ruim wordt geciteerd, acht 'Milestones' zelfs beter dan 'Kind of blue': "The band with Red and Philly was the strongest band ever! It was equaled only by the band with Bird and Diz. Wynton and Jimmy didn't have the same telepathy."

Bij dit zoveelste boek over Miles én Trane mijn twijfels opzijzettend sloeg mijn aanvankelijk welwillende houding al lezende om in tegenzin.

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

"Bij dit zoveelste boek over Miles én Trane mijn twijfels opzijzettend sloeg mijn aanvankelijk welwillende houding al lezende om in tegenzin."

De biografische gedeelten leunen sterk op het boek van Lewis Porter over Coltrane en dat van John Szwed over Davis, bijvoorbeeld waar de schrijvers op pagina 59 de groep noemen die Miles in de winter van 1944 in de Spotlite club zag spelen (verg. Szwed, pag. 38). Ook de muziek was al ettelijke malen het onderwerp van studie. Een groot bezwaar is verder dat het boek de ene herhaling op de andere stapelt, alsof een essay tot boeklengte opgerekte moest worden.

Faalt het boek grotendeels in zijn uitwerking, ook de opzet overtuigt niet. Want vindt de luisteraar in de besproken muziek een weerklank van de geschetste achtergrond? De auteurs mogen daar dan gevoelsmatig van uitgaan, maar de muziek was inmiddels toen al zo universeel geworden, dat associaties in die richting gewild aandoen. Bij de rassenrellen in Harlem en Detroit in 1943: "Voor Miles liep dit zoeken naar collectieve, politieke vrijheid parallel met zijn eigen drang om zich te bevrijden van het racisme dat zijn ambities als mens en als kunstenaar trachtte in te perken. Tegelijkertijd hoopte hij zich te ontdoen van de erfenis van Bird en Dizzy." Elders (we schrijven 1955): "Davis en Coltrane waren zich terdege bewust van het politieke klimaat waarin ze zich bevonden. En elk van hen zou de vertegenwoordiger worden van een meer opstandige zijde van het zogeheten conformisme van de jaren vijftig. [...] Het is in dit nationale verband dat we de eerste verwezenlijking moeten plaatsen van Miles Davis' legendarische kwintet."

In een soort samenvatting worden aan het eind nog eens de vijf hoofdpunten aangehaald die in het eerste hoofdstuk al zijn aangestipt en hier andermaal worden toegelicht: 1. de artistieke invloed die Miles en Trane op elkaar hadden, 2. Miles en Trane als vernieuwers, 3. de sound van het eerste kwintet bleek de standaard voor het hard bop idioom, 4. hun bijdragen aan de cultuur stijgen boven de muziek uit, 5. zij vertegenwoordigen resp. de 'coolness' en de spiritualiteit van de muziek. (Uitleg van het eerste begrip: "Being cool involves being relaxed, unruffled, quick-witted, reluctant to use aggression, and, most of all, able to follow one's own path. Coolness celebrates individuality.") Er zijn een paar foute namen, zoals die van pianist Gil Coggins (er staat Goggins) en van twee trompettisten van de Gillespie band: Gail Brockman (er staat Gayle Brochan) en Little Benny Harris (er staat Little Benny Bailey!). De eerste van het handjevol groezelig afgedrukte foto's laat hen beiden zien: Miles op trompet met demper vlak bij de microfoon en Trane in een te krap ruitjeshemd op de achtergrond luisterend naar de grote baas. De foto werd gemaakt tijdens Miles' tweede session voor Columbia op 5 juni 1956 en niet in 1959.

Jan J. Mulder

JAZZWEEK JAZZ TOP DRIE

Datum: 24 juni 2009

- 1. One for all**
Return Of The Lineup (Sharp Nine)
- 2. Stanley Clarke**
Jazz In The Garden (Heads Up)
- 3. Scotty Barnhart**
Say It Plain (Dig Music)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio \(www.jazzweek.com\)](http://www.jazzweek.com).

CD-RECENSIES

ONE SPIRIT

Go for it!

Eigen beheer

(www.fransvollink.com)

Correctie: deze recensie stond ook in JazzFlits 120, maar abusievelijk zonder de laatste alinea.

Fusion – wie speelt dat nog? In ieder geval de Nederlandse basist Frans Vollink. Onder de titel 'Go for it' heeft hij met zijn trio One Spirit en een keur aan gasten opnieuw (na het debuut 'One Spirit' uit 2006) een cd volgespeeld met dertien zelf gecomponeerde, volbloed fusion-stukken. Richard Hallebeek is driftig in de weer op gitaar, maar soleert ook graag op de G10 synth controller. Dat merkwaardige snareninstrument genereert toch net even meer de sound van weleer.

Achter het slagwerk zit Sebastiaan Cornelissen. Kenmerkend voor het trio is dat alle drie de musici een volwaardige inbreng hebben in het melodisch en harmonisch pallet. Maar het zijn vooral Frans met zijn rijke notenkeuze en Richard die de sound van de naar het eerste album genoemde combo bepalen. One Spirit grijpt terug op de 'seventies-vibe' van Weather Report en het Mahavishnu Orchestra, maar klinkt geenszins gedateerd.

Ook de heftigheid van de moderne tijd komt tot zijn recht in het superstrak gespeelde en in eigen studio opgenomen repertoire. Het moet feest geweest zijn in de Emmer opnameruimten van Vollink met Rob van Bavel (grandpiano), Lale Larson en Steve Hunt (keyb), Randy Brecker (tp), Ada Rovatti (ts), Martin Verdonk en Martin Gort (perc).

'Go for it!' duurt een uur en is een met toewijding gemaakte plaat. Er kleeft helaas één groot bezwaar aan: eenvormigheid. Ieder voor zich zijn de nummers sterke staaltjes van eigentijdse fusion, maar ze lijken alle op elkaar. Meer variatie aanbrengen lijkt me een must om de opvolger boeiender te maken.

Hans Invernizzi

MARTIJJE!

Drezz

Muzaak

(<http://www.martijje.nl>)

Bekijk Drezz op RTV Drenthe:

<http://www.youtube.com/watch?v=zNnC0vL4azM>

De aandacht voor het uitgeven van vocale muziek in streektaal is de laatste jaren toegenomen. Vooral in de categorie 'singer-songwriter' en onder de noemer wereldmuziek. Ik laat me graag corrigeren, maar het lijkt me dat 'Drezz' om meer dan één reden een debuut is. Niet alleen voor zangeres Martijje Lubbers, maar ook omdat de combinatie jazz en streektaal mij tot nu toe onbekend was. 'Drezz' staat dus voor vocale jazz in het Drents. Ik zal me niet wagen aan een beschouwing van de Drentse taal op deze plaat, met uitzondering van de opmerking dat Drents wel een prettige jazzy klank heeft. Maar dat zal ook zeker de verdienste van Martijje zijn, die naast goede frasering en duidelijke dictie een aantrekkelijke swing in de gezongen woorden legt. De cd bevat twaalf nieuwe composities waarvan de meeste gecomponeerd zijn door Lubbers, al dan niet in samenwerking met anderen. 'Drezz' is een helder klinkende, goed gebalanceerde plaat met een mooie en doordachte mix van jazz en jazzy popnummers. Het repertoire is zeer toegankelijk zonder gezapig te klinken, het blijft fris en onderhoudend. Onder meer de fraaie (blazers)arrangementen zijn daar debet aan. De band met Vincent Grit op de vleugel, Ruud Vleij op bas, gitarist Rob Elferink (die ook de productie deed) en drummers Dennis Elderman en Sebastian Demydczuk speelt consistent en enthousiast. Onder anderen saxofonist Tom Beek, die als gastspeler acte de présence geeft, blinkt uit met enkele mooie soli. 'Drezz' is een enthousiaste en sympathieke plaat. Het belooft een mooi jazzy zomer te worden in Drenthe. En wat mij betreft mag 'Drezz' ook buiten de Drentse grenzen gehoord worden.

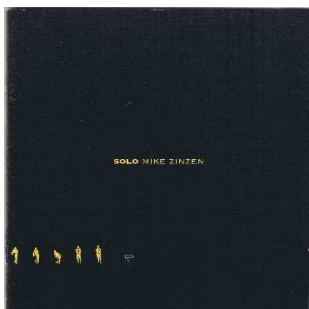
Frank Huser

VERVOLG CD-RECENSIES

MIKE ZINZEN

Solo

Charles Catteau Foundation

Dat solosaxofon-cd's niet voorbehouden zijn aan blazers uit de avant-garde, laat de Antwerpse saxofonist Mike Zinzen horen. Deze rijpe altist (bouwjaar 1932), die we in Nederland kennen van het Zeeuwse St. Juttemis, speelde gewoon een plaat met favoriete liedjes vol. Zinzen hoeft zichzelf niet meer te bewijzen, en is dus wars van drukdoenerij of overdreven virtuositeit. In het hoesboekje van zijn cd 'Solo' wordt zijn spel 'aquarellistisch' genoemd, en dat klopt. Geen vette klodders imponeer-olieverf, maar heldere plaatjes, zonder dik aangezette emoties, subtiel en verstillend. Zinzen omspeelt met zijn heldere altgeluid (denk aan: Konitz) de melodieën van zijn negentien liedjes op tamelijk vrije wijze. Op deze wijze past het eclectische repertoire wonderbaarlijk bij elkaar. Ik denk dat er weinig cd's zijn waar het Great American Songbook gebroederlijk naast het 'Tantum Ergo' uit de Latijnse mis of het Belgische volkslied, de 'Brabançonne', staat. Alle omspelingen vinden plaats in een langzaam of medium-tempo, en dat draagt zeer ook bij aan de eenheid. En de ritmesectie? Die mis je nergens.

Herman te Loo

WOFO

Tweedt

Eigen beheer

(<http://www.wofob.be>)

'Tweedt', de titel van deze tweede cd van het Belgische kwintet Wofo, is een mooie woord-beeldgrap. We zien een vogeltje van tweedt op de cover. En in het titelnummer horen we ook echte vogelgeluiden. Tot een rubato, Coltrane-achtige melodie wordt ingezet. Die gaat over in een 6/8 ritme, waaroverheen mooie kronkelende melodielijnen. Uiteindelijk worden we weer uitgeluid met de kwinkelerende vogeltjes. Wat de mannen van Wofo gemeen hebben met de vliegende fauna, is hun melodierijkdom. Basgitarist Xavier Verhelst, die alle stukken schrijft, beheerst het metier van liedjessmid uitstekend. Bovendien weet hij zijn materiaal ook prima te arrangeren, waarbij hij optimaal gebruik maakt van de klanken van (bas)klarinetist Mattias Laga en tenorsaxofonist Michel Mast. Het melancholieke 'December Lights' is er het sterke bewijs van. Hoe fraai de twee blazers om elkaar heen kunnen kronkelen, is te horen in het Afrikaans aandoende 'Eza Kitoko'. Ook 'Skwoil' heeft zijn wortels in volksmuziek, maar dan Europees, met een opwindend 9/8 ritme. Wofo wil hiermee geen nep-Balkanmuziek brengen, maar neigt eerder in de richting van de imaginaire folklore van Louis Sclavis c.s. 'Tweedt' is een goed vervolg op de al even eclectische eerste-ling, 'The Complete Hamsessions' (die ik in JazzFlits nr. 96, van april 2008 besprak).

Herman te Loo

SOCIALIZEDJAZZBEATS2

Social Beats

Social Beats

(<http://www.socialbeats.com>)

Chicago, 1921. "In full view of the audience, which included many boys and girls apparently still in their teens, couples on the floor gave way to almost every form of indecency. Dancers violently threw their arms about each other, frequently assuming immoral postures.". Een fragment uit een document dat de jeugd (en hun ouders) waarschuwde voor het immorele gedrag op dansvloeren. Bijna honderd jaar later is er wel het één en ander veranderd. Danceable jazz, nu-jazz, new jazz... Deze compilatie van producer Phil Martin laat zien dat en hoe jazz zich ontwikkelt. Social Beats, de stal waar ook The Jazzinvaders en The Houdini's hun plaatwerk in de etalage zetten, presenteert het tweede volume van 'SocializedJazBeats'. Wederom een dansfeest.

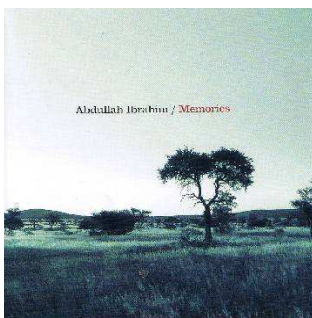
VERVOLG CD-RECENSIES

Een plaat met origineel werk en remixes van repertoire van eerder genoemde bands en van onder anderen Monsieur Dubois en The Beets Brothers. Typierend voor de muziek is het prominente ritme. 'Afro-beat', latin, 'electronic funk' en pregnante strakke 'grooves' vormen de basis voor moderne dansbare muziek. En de muziek heeft een karakter van oneindigheid, zoiets als een 'perpetuum mobile'. De woordkeuze is misschien anders maar in de grammatica verschilt het niet zoveel van de dansmuziek uit de jaren veertig, het tijdperk van de zogenoemde swing-era. Eenvoudig gezegd, muziek die je prikkelt tot bewegen. Ritmes die je al snel met je voet meetikt. Dat is bij 'SocialJazzBeats' niet anders met hun energieke in uptempo gespeelde nummers. Zou de ontwikkeling van fatsoensnormen ook iets zeggen over de moraal van jazz?

Frank Huser

ABDULLAH IBRAHIM Memories West Wind

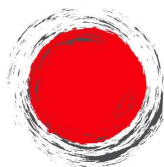
Dit is een uiterst welkome heruitgave. Pianist Abdullah Ibrahim (ook wel bekend onder zijn eerdere naam Dollar Brand) speelde in december 1973 een solosessie in het Duitse Tonstudio Bauer in Ludwigsburg voor het Japanse Philips. West Wind, dat de plaat al eerder op cd heruitbracht met een ander hoesje, biedt 'Memories' nu opnieuw aan. Daar mogen we blij mee zijn, want de pianist is in topvorm, en laat horen hoe compleet en orkestraal hij speelt. Een bassist of drummer mis je nergens, want Ibrahim is het allemaal. Hij speelt hier een aantal eigen composities voor zijn geliefden, zoals 'Love Song for Bea' (voor zijn vrouw, zangeres Bea Benjamin) en 'Our Son Tsakwe'. Het zijn tevens prachtige verklankingen van herinneringen aan zijn muzikale roots in Zuid-Afrika, het land dat hij in 1962 verliet. Maar de plaat-titel slaat ook op de klassieker 'Memories of You' van Eubie Blake, een van zijn favoriete nummers uit het Great American Songbook. Hij heeft het naast 'How Deep is the Ocean' en 'Cry Me A River' opgenomen in een schitterende suite, die hij speelt alsof hij de melodieën zelf heeft gecomponeerd. Voor wie Ibrahim nog niet kent, is dit een uitstekende introductie, voor fans een welkome aanvulling op de collectie.

Herman te Loo

SOUND FOR THE ORGANIZATION OF SOCIETY

Poem of the Underground Circumvention

(<http://www.sfosmusic.com>)

SOUND FOR THE
ORGANIZATION
OF SOCIETY

POEM OF THE UNDERGROUND

Bekijk deze formatie; klik hier:

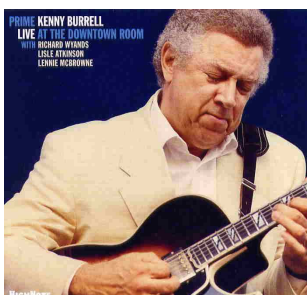
<http://www.youtube.com/watch?v=wbruHX7fQJI>

Het tienkoppige Sound for the Organization of Society heeft zijn thuisbasis in Portland, Oregon. Het jonge gezelschap presenteert zich nadrukkelijk als collectief, en alle leden leveren ook composities aan. Met twee drummers en twee toetsenisten zou de ensembleklank al gauw zwaar aangezet kunnen zijn, maar dat wordt het gelukkig nergens. Het repertoire op 'Poem of the Underground' varieert van een soort geleide improvisaties ('Research of an Aesthetic' van toetseniste Sarah Phillips, bijvoorbeeld) tot tamelijk uitgedompeerde, suite-achtige stukken (zoals het syncopisch sterke 'Darrell's Ellipse' van toetsenist/cellist Andrew Oliver). Soms schoot de naam van Carla Bley me als referentiepunt te binnen, vooral bij 'Sketch Series # 3' van rietblazer Mary-Sue Tobin. Een gezellig walsje in 6/8 wordt hierbij af en toe wreed verstoord door een dreunende piano en een gemeen scheurende gitaar. In dit soort contrasten is de groep op zijn sterkst. Het levert een gevarieerde plaat op, met lange stukken naast miniatuurtjes van Andrew Oliver op tekst van Lao Tsu. Op een enkele inzakker na blijft 'Poem of the Underground' zeker boeien.

Herman te Loo

KENNY BURRELL

Prime
HighNote

Bekijk Kenny Burrell op:
<http://www.youtube.com/watch?v=p1ipftv39YU>

PETER MASSINK TRIO

Full Moon
Studio Baumgarten

(<http://baumgarten.nl/petermassinktrio.html>)

Beluister Peter Massink op Myspace:
<http://www.myspace.com/petermassink>

VERVOLG CD-RECENSIES

Kenny Burrell is een van de laatste oorspronkelijke bebopgitaristen. Hij maakte ongeveer 35 platen als leider. Op meer dan tweehonderd platen is hij als begeleider te horen. Burrells bekendste werk is 'Midnight Blue' (Blue Note, 1963) met Stanley Turrentine (ts), Ray Barretto (perc), Major Holley Jr. (b) en Bill English (dr). Deze plaat maakt de titel meer dan waar en wordt nog steeds goed verkocht.

Op 'Prime' horen we naast de gitarist: Richard Wyands (p), Lisle Atkinson (b) en Lennie McBrowne (dr). Zes van de zeven stukken zijn in 1976 opgenomen in The Downtown Room, een club in het Satler Hotel in Buffalo (NY). Burrell was toen 44. Het zevende stuk is opgenomen toen hij 75 was, in 2006. De kwaliteit van deze laatste opname is dan ook beduidend beter. Het betreft een elegante solo-uitvoering van 'Single Petal Of A Rose' van Duke Ellington. 'God Bless The Child' wordt aangekondigd door Burrell, waarbij hij zegt trots te zijn op de 'gouden gelegenheid' die hij vroeger had met Billie Holiday te werken en nu dit stuk van haar te spelen. 'Will You Still Be Mine?' en 'A Child Is Born' zijn van die uitgesproken Burrell-standards. Langzaam en bedachtzaam en met veel gevoel vertolkt. De gitarist blinkt trouwens altijd uit in het wat langzamere segment. Juist daarin weet hij zijn virtuositeit te tonen. Ook al zijn de opnamen bijna dertig jaar oud, ze zijn een representatieve weergave van club-jazz in de tijd dat de jazz het niet bepaald gemakkelijk had.

Peter J. Korten

Geleid langs het door maanlicht beschenen plaveisel, loop ik in de richting van het geluid dat langs een half openstaande deur naar buiten wringt. Aan de buitenzijde zie je het er niet aan af maar binnen, in het roodbruine schijnsel van het schaars verlichte etablissement, wisselen weemoed en blijmoedigheid van plaats. Er wordt niet gesproken. Hier zijn het niet de woorden die het gemoed beroeren maar de tonen van een tenor die de taal van het innerlijk spreekt. Melancholisch slepend, omgeven door met brushes beroerd trommelvel en donkerademende geplukte snaren, worden de verhalen verteld. Over herinneringen als speelse souvenirs van het geheugen, over belevenissen die dreigen weg te zakken in vergetelheid en over verwachtingen omlijst door hoop en verlangen. Peter Massink op tenorsax heeft in contrabassist Philip Baumgarten en drummer Matthias van Olst zijn metgezellen gevonden om zijn bijzonder sfeervolle vertellingen voor het voetlicht te brengen. 'Full Moon' is daarvan de indrukwekkende weergave. Een plaat die op uitmuntende wijze jazz laat spreken als medium voor emotie. Een glasheldere opname die je het gevoel geeft dat het trio bij je in de huiskamer speelt. Repertoire dat bij je binnenkomt. Negen composities van Massink, negen uitingen van de taal van de ontroering. Het is basaal, transparant, sierlijk en bescheiden. De muziek heeft iets doorschijnends en iets kwetsbaars en daarmee een oprechtheid die je raakt. De taal van de eenvoud die de woorden in hun essentie laat spreken. Geen schijnbewegingen, geen overbodige versierselen maar een eerlijk document. Dat is de grote klasse van 'Full Moon' en van de musici die dat frêle maanlicht laten schijnen.

Frank Huser

CONCERTVERSLAG

CARMEN GOMES INC.

Bezetting:

Carmen Gomes (v),
Folker Tettero (gt.),
Peter Bjørnhild (cb),
Marcel van Engelen (dr).

Datum en plaats:

20 juni 2009,
De Steenuil,
Balkbrug.

Carmen Gomes. (Persfoto)

Bekijk Carmen Gomes op; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=JgFwO4Vf8no>

Dat professionaliteit en authenticiteit elkaar niet in de weg hoeven zitten, laten Carmen Gomes en haar band horen. Een uitstekende balans tussen de beheersing van de instrumenten en de bekwaamheid muziek te maken die mensen raakt. In de sfeervolle ruimte van De Steenuil, in de landelijke omgeving van het Overijsselse Balkbrug, speelde de band materiaal van onder meer de laatste cd 'Nu' en nummers uit zijn nieuwe programma 'Verboden Fruit', een ode aan Nina Simone. Zichtbaar is de concentratie waarmee de band speelt. Hoewel er zonder twijfel sprake zal zijn van routine, klinkt in zijn spel oorspronkelijkheid en gedrevenheid. Elk nummer wordt opnieuw voor het eerst gespeeld. Niet alleen de technisch gedegen manier, die de speelsheid geenszins tekort doet, waarop gemusiceerd wordt, ook de communicatie vormt een essentieel bestanddeel. Communicatie tussen de bandleden en met het publiek. Het is alsof de vertelde verhalen daadwerkelijk worden gedeeld. Alsof de emotie van het moment ook door het publiek wordt ervaren. Wanneer ik deze band hoor en zie spelen, valt mij telkens op hoezeer de individuele klasse juist binnen het collectief tot uiting komt. Instrumentele solo's zijn geen persoonlijk bereden stokpaardjes maar accenten en vermeerderingen binnen de context van het gespeelde nummer. Het zijn als het ware de illustraties bij het verhaal. En juist dat evenwicht tussen de beheersing van technische capaciteiten en het artistiek talent, waarmee de zeggingskracht van de muziek maximaal tot uiting kan komen, is de kracht van deze band. 'Souljazz with a bluesy touch', is het muzikale wapenspreuk van Carmen Gomes Inc. Uit die woorden spreekt de persoonlijke benadering van muziek. En dat is in meer dan goede handen bij deze voortreffelijk spelende band.

Frank Huser

FESTIVALS

JONG JAZZTALENT GENT

Duvel-Droomschip,
Gouden Leeuwplein, Gent
20 tot en met 26 juli
(<http://www.gentjazz.com>)

Beginnende muzikanten kunnen zich dit jaar voor de negende keer in de kijker spelen tijdens de wedstrijd Jong Jazztalent Gent. De winnaar wordt 27 juli bekendgemaakt. De winnende formatie mag een tournee in de JazzLab Series maken en concerten geven tijdens Jong Jazztalent 2010 en op het Gent Jazz Festival 2010, de Dinant Jazz Nights en Jazz Maastricht. Jong Jazztalent Gent wordt georganiseerd door het Gent Jazz Festival in samenwerking met de JazzLab Series.

HAARLEM JAZZSTAD

Centrum, Haarlem
19 tot en met 23 augustus 2009
(<http://www.haarlemjazzstad.nl>)

Met onder anderen: Peter Beets, het Rosenberg Trio, Benjamin Herman Special (met Stan Tracey en Guy Barker), Briskey Big Band, het Nationaal Jeugd Jazz Orkest, Sinas, Pasborg's Odessa 5 en een nieuw Fred Leeflang Quintet.

Een bijzonder onderdeel van Haarlem Jazzstad is de Super Sunday Jamsession. Voor deze sessie heeft pianist Peter Beets onder anderen de New Yorkse jazzmuzikanten Willy Jones III (dr), Danny Walsh (sax) en Joe Cohn (gt), Misha Mengelberg (p), Ruud Jacobs (b) en het 14-jarige Haarlemse saxofoon-talent Lucas van Ee uitgenodigd.

JAZZ IN 'T PARK

Zuidpark, Gent
28 tot en 30 augustus,
4 tot en met 6 september 2009
(www.gent.be/jazzintpark)

Met onder anderen: Amina Figarova Sextet, Bender Banjax, Carlo Nardoza Quintet, Chris Mentens Jazz Van, WoFo, het Steven Delannoye Quartet, Frederik Leroux, Hijazz, het (Brussels) Youth Jazz Orchestra en Octurn '7 eyes'.

Tijdens het festival is voor 10 euro een dubbel-cd te koop met opnamen van Jazz in 't Park 2008. Daarop zijn de concerten te horen van saxofonist Ben Sluijs met zijn groep 'The Unplayables', van de JazzLab Series All Stars Band en van saxofonist Jeroen Van Herzele, die optrad met een internationale formatie.

OP TOURNEE MET...

HET EUROPEAN JAZZ ORCHESTRA (DEEL 3)

Het European Jazz Orchestra, een orkest van jonge musici onder leiding van Peter Herbolzheimer, toerde vanaf 18 april drie weken door Europa. Als enige Nederlander maakte zangeres Maaïke den Dunnen deel uit van een gezelschap van 22 mensen uit verschillende landen. Eerder deed ze verslag van de repetitieperiode en de eerste optredens. In deze derde en laatste aflevering rondt ze de tournee en haar verslag af.

Na weer een avond doorzakken en nog een mooi pluche theater (theater Posthof in Linz, Oostenrijk), staat er voor het eerst na elf dagen een reisdag gepland. Dit betekent: een lange reis, maar geen optreden. Ook al zitten we van 9.00 tot 20.00 uur in de bus, het voelt echt als een dag vrij. We slapen nu ook voor het eerst twee nachten in hetzelfde hotel. Een mooi en heel erg welkom moment om wat kleren te wassen, een e-mailtje te sturen, een beetje op bed te liggen, etc. Ikzelf knap er wel van op en ik ben niet de enige. Het is ook fijn om de volgende ochtend even je eigen gang te kunnen gaan. Mijn kamergenoot en ik besluiten niet naar het hotelontbijt te gaan, uit te slapen en te ontbijten in de stad. Daar komen we al gauw andere bandleden tegen die op hetzelfde idee gekomen waren.

In het Casa de Cultura a Studentilor in Cluj. (Foto: EJO)

's Middags spelen we op een openluchtfestival in Kosice, Slowakije. Het is heerlijk weer, er heerst een goede sfeer en het publiek is enthousiast. Maar tegen het eind van het optreden begint het te regenen en moeten we snel inpakken. De laatste twee stukken blijven hierdoor achterwege. Na een kort heen en weer rennen en sjouwen zijn we vrij voor die dag en gaan de biertjes dus meteen open. We wandelen in onze concertkleding naar het hotel. Het ziet er grappig uit. Na ontspannen etentjes in verschillende restaurantjes, vindt iedereen elkaar uiteindelijk in een café waar de mojito's slechts 3 euro zijn. Het feest kan weer beginnen!

Na nog een openluchtfestival en een lange reis, volgt een heel bijzonder concert in Cluj, Roemenië. Dit vindt plaats in het Casa de Cultura a Studentilor, een mooi oud theater waarin concerten voor studenten georganiseerd worden. Het conservatorium in Cluj is erg arm en heeft eigenlijk onvoldoende faciliteiten om behoorlijk muziekonderwijs te verzorgen. Het concert dat wij

WINNAARS JJA-AWARDS 2009 (VERVOLG)

Trumpeter of the Year

Terence Blanchard

Trombonist of the Year

Roswell Rudd

Alto Saxophonist of the Year

Rudresh Mahanthappa

Baritone Saxophonist of the Year

Gary Smulyan

Soprano Saxophonist of the Year

Branford Marsalis

Clarinetist of the Year

Anat Cohen

Guitarist of the Year

Bill Frisell

Pianist of the Year

Hank Jones

Organist of the Year

Dr. Lonnie Smith

Strings Player of the Year

Billy Bang

Bassist of the Year

William Parker

Electric Bassist of the Year

Steve Swallow

Mallet Instrumentalist of the Year

Joe Locke

Percussionist of the Year

Hamid Drake

Drummer of the Year

Brian Blade

Periodical of the year

Jazz Times

Best Book about Jazz

A Power Stronger Than Itself: The AACM and American Experimental Music, George Lewis (Univ. of Chicago Press)

Lifetime Achievement in Jazz

Journalism

Mike Zwerin

NIEUWE JAZZMOZAÏEK UIT

In het zomernummer van Jazzmozaïek een interview met pianiste Nathalie Lories en volop aandacht voor de Belgische zomerfestivals, de Django d'Ors, de Flemish Jazz Meeting en zeventig jaar Blue Note Records. Uiteraard bevat het blad ook weer de vaste rubrieken (columnns, muziektheorie, muziek en recht, nieuws, laatste noot en de cd/dvd-rubriek). Jazzmozaïek is als pdf te lezen op <http://www.jazzmozaïek.be>. De herfsteditie verschijnt op 11 september.

VERVOLG OP TOURNEE MET...

geven is voor hen gratis. Het resultaat is een overvolle zaal met enthousiaste jonge muzikanten die de boel bij elkaar klappen en gillen. Als we een arrangement spelen van een Roemeens volkslied zingen ze mee en volgt er een staande ovatie van een minuut! Na afloop van het concert worden we zelfs om handtekeningen gevraagd. Voor hen betekent dit concert blijkbaar heel veel. Voor ons automatisch ook eigenlijk. We worden gastvrij onthaald bij het hoofd van het theater en daar overladen met allerlei Roemeense hapjes en drankjes.

In Bulgarije spelen we in The Profitable House, terug in Roemenië in het Metropolis Theatre en dan is het tijd voor het laatste concert van de tour. Dit vindt plaats in de Mihail Jora Radio Concert Hall in Boekarest. We worden live uitgezonden op de Roemeense radio en tv en daarom haalt iedereen nog even alles uit de kast. Niet in de laatste plaats omdat we na deze avond zeer waarschijnlijk nooit meer met deze groep zullen spelen. Dat besef wordt langzaam duidelijk en is ook wel een beetje voelbaar in de groep. Tijdens de reis wil je je nog wel eens even terugtrekken omdat je dat nodig hebt, maar nu is iedereen op een bepaalde manier bezig om alles uit de laatste gezamenlijke uurtjes te halen.

Ontspannen na afloop. (Foto: EJO)

Na afloop van het optreden is niemand meer weg te slepen uit de hotelbar: er wordt voor het laatst met elkaar geproost, cd's worden uitgewisseld, sommige mensen houden een afscheidspeech. Morgen vertrekken tenslotte de vliegtuigen alweer. Ik zelf ga naar bed om 5.00 uur, maar er zijn mensen die besluiten in het vliegtuig te slapen en dus blijven zitten tot het ontbijt geserveerd wordt. Maar op het vliegveld van Boekarest, als iedereen om het half uur weer met een aparte vlucht naar huis vertrekt, is het toch echt tijd om afscheid te nemen.

Hoog in de lucht, onderweg naar Schiphol zit ik (misselijk van weinig slaap, een kater en hevige turbulentie) nog een beetje na te gonzen van deze achtbaan waar ik de afgelopen weken in heb gezeten. Het is vreemd om na zo'n intensieve reis te bedenken dat het echt voor één keer is dat ik met deze groep samen muziek heb gemaakt. En het is heel jammer te bedenken dat ik sommigen van hen misschien nooit meer zal ontmoeten. Maar het is ook heerlijk om te bedenken dat ik zoveel verschillende mensen heb leren kennen, op zoveel verschillende podia gestaan heb en in zo veel verschillende landen geweest ben. Met deze ervaring op zak ga ik weer mijn eigen weg. En zeker niet dezelfde als daarvoor... **Maaïke den Dunnen**

(www.myspace.com/maaiikedendunnen)/(www.swinging-europe.dk)

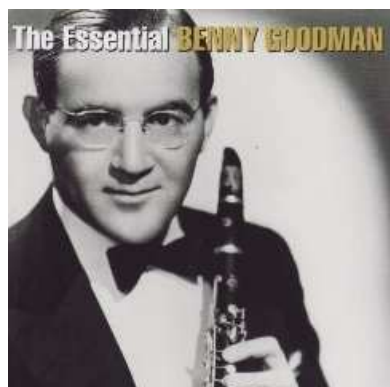
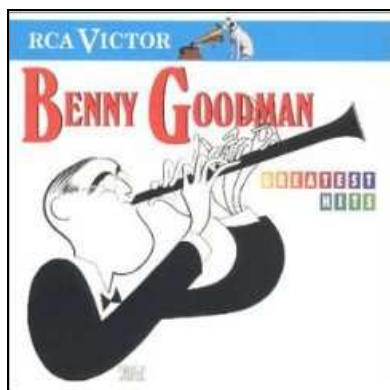
THE JAZZ CONNECTION

DOOR LEX LAMMEN

HONDERD JAAR GOODMAN

Op 30 mei j.l. was het honderd jaar geleden dat Benny Goodman geboren werd en omdat ronde getallen tot herdenken inspireren, werd overal stilgestaan bij het leven van de meesterklarinettist en 'King of Swing'.

Benjamin David Goodman was één van de elf kinderen van het immigrantenechtpaar Gutman, dat de pogroms van Oost-Europa ontvlucht was om in de 'nieuwe wereld' een betere toekomst op te bouwen. Vooralsnog liet die op zich wachten, want Benny begon zijn bestaan onder zeer behoeftige omstandigheden. Veel van zijn gedrag in latere jaren valt daar uit te verklaren, vindt jazzhistoricus Dan Morgenstern, die samen met Joe Lang zijn licht laat schijnen over het fenomeen Benny Goodman in het meinummer van Jazz Improv NY - een gratis (!) 'glossy' maandblad à la Down Beat van een kleine honderd pagina's, dat in en om New York verkrijgbaar is (daarnaast verschijnt ook het kwartaaltijdschrift Jazz Improv Magazine, dat zo'n 250 bladzijden telt en waarop je je kunt abonneren).

Wat Benny Goodman aangaat, zijn beide scribenten het er natuurlijk over eens dat hij een uitzonderlijk klarinettist is geweest, een meester op zijn instrument en bovendien een voorbeeld voor tal van jongelui om ook een rietinstrument ter hand te nemen. Laatst las ik ergens dat dat onder meer het geval is geweest met saxofonist Lee Konitz.

Goodman was tien jaar oud toen hij zijn eerste instructie op de klarinet kreeg. Dat gebeurde in een synagoge en zal er dus wel toe bijgedragen hebben dat in zijn latere muziek af en toe wat klezmer-trekjes doorklonken. Vanaf zijn zestiende was Benny 'beroeps'. Los van de anekdote dat trompettist Bix Beiderbecke hardop informeerde wat dat jochie in korte broek op de bandstand uitspookte, betekende het voor het gezin Goodman een belangrijke bron van inkomsten. Vader Goodman werkte in de vleesindustrie van Chicago en kwam vaak onder de varkensvuiligheid thuis. Zodra hij daar toe in staat was, heeft de jonge Benny zijn vader aan een krantenkiosk geholpen, maar dat was van korte duur omdat Goodman sr. overreden werd.

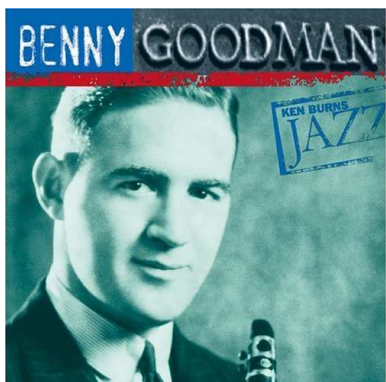
Dan Morgenstern - zelf immigrant, hij kwam in 1947 als 18-jarige uit München naar de VS - staat tamelijk uitvoerig bij Goodmans achtergronden stil als hij een verklaring probeert te vinden voor diverse onaangename kanten van de mens Benny Goodman.

VERVOLG THE JAZZ CONNECTION

Iedereen die wel eens een biografietje van hem heeft gelezen, kent daar voorbeelden van. Muzikanten klaagden over de weinig riant gages die hij betaalde en vertelden dat hij zijn sidemen maar weinig soloruimte bood - tenzij hij ze graag mocht: de saxofonisten Lester Young (die een klarinet van hem kreeg), Zoot Sims of pianist Mel Powell - en gaven voorbeelden van 's mans verstrooidheid, die uitgelegd werd als gebrek aan belangstelling voor zijn omgeving. Zoals de keer, toen er een repetitie bij Goodman thuis gehouden werd. Iemand - misschien de zangeres? - klaagde dat het nogal koud was in de kamer. Kon Benny daar niet wat aan doen? Ja, je hebt wel gelijk, geloof ik, antwoordde Goodman en verliet de kamer om even later terug te komen met een trui aan.

Ook de gevreesde 'Goodman-blik' duikt in zulke herinneringen regelmatig op. Wie op die manier aangekeken werd, zou te verstaan gekregen hebben dat hij de volgende was die de laan uit werd gestuurd.

Morgenstern stelt daar tegenover dat Goodman al sinds eind jaren dertig geplaagd werd door hevige pijn in zijn rug ('Slipped Disc' herinnert daar aan), waar zelfs een half jaar ziekenhuisverzorging geen verbetering in kon brengen. Zodoende was hij gedwongen pillen tegen de nooit aflatende pijn te slikken, die als bijverschijnsel een zekere wazigheid opleverden.

Zonder dat Morgenstern een pleidooi voor Goodman houdt, slaagt hij er toch in een paar scherpe kantjes van de Goodmanmythe af te slijpen. Bij voorbeeld als het gaat over de beruchte tournee door de Sovjet-Unie in 1962, waarvoor elk bandlid weer op andere condities was aangenomen en zangeres Joya Sherill absoluut niet op de RCA dubbel-1p, die er van bewaard is gebleven, mocht meedoen. Bassist Bill Crow hield van die reis een dagboek bij, waaruit al het een en ander circuleerde eer het in 1986 in het openbaar verscheen onder de titel 'To Russia without love'. Dat was kort na Goodmans dood en reden voor de erfgenamen om Crow met een proces te dreigen. Tegenwoordig is Crow's verslag op <http://www.billcrowbass.com>.

Ook de relatie van Goodman met zijn zwager John Hammond, de grote baas van CBS en lid van de New Yorkse 'society', komt in het interview met Morgenstern ter sprake. Hammond had alle bewondering voor Goodman als orkestleider, maar zag hem toch liever trouwen met iemand als zangeres Ella Fitzgerald dan met zijn eigen zuster, want jazzmuzikanten mogen dan vaak interessante mensen zijn, standsverschil moest blijven. Dit soort door-kijkjes biedt het Goodman-artikel in JazzImprov NY.

(<http://www.jazzimprov.com>)

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's Het Grote Geluid en The Jazz Connection. Die zijn iedere tweede en vierde dinsdag van de maand te horen op de ConcertZender (23.00 uur) en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl>.

IN GESPREK MET...

DICK DE GRAAF: PASSIE EN SPEELPLEZIER

Hij wil het maximale uit zijn instrument halen, niet elitair zijn en vindt zowel van saxofoon spelen als componeren: het móét eruit. Dick de Graaf, over hem hebben we het. JazzFlits sprak de saxofonist/componist bij hem thuis over zijn passie voor jazz.

Dick, hoe komt het dat je zo consequent met thema's, ook in projectvorm werkt?

"Thematisch werken maakt het voor mij overzichtelijk. Mijn allereerste kwartet had al een thema: 'contrefacten': op een bestaand akkoordenschema een nieuwe melodie schrijven. Dat is een veelgebruikte werkwijze in de jazz. Dat deden de beboppers ook al. Werken met een thema is een manier om voor mezelf een kader te creëren. Dat vind ik belangrijk. Op het belang van een thema hebben ook anderen me gewezen, eigenlijk al vanaf het moment dat ik lp's begon te maken.

Een festival vroeg me te schrijven rond Schubert en dat werd dus ook een project. Ik was er ontzettend blij mee, met zo'n van buitenaf gegeven kader. In sommige gevallen zorg ik zelf voor het thema, zoals het Piazzola-project met Trio Nuevo. Eén van mijn meest succesvolle projecten was het Jimi Hendrix-project ('The Burning Of The Midnight Lamp'; Via-records (PJK)). Als ik dat project naar Jimi Hendrix had genoemd, zou de verkoop internationaal veel beter zijn geweest dan met mijn eigen naam erboven. Het idee om iets met Hendrix te doen ontstond al in mijn jeugd, ik heb zijn solo's zelf proberen na te spelen."

Je laatste geesteskind heet Cry Baby!, met gitarist Jerome Hol, bassist Harry Emmerly en drummer Erik Kooger. Deze groep speelt stevige jazz met andermaal een knipoog naar Jimi Hendrix. Past Cry Baby! eigenlijk wel bij een keurige tenorsaxofonist?

"Ik heb het idee dat ik altijd hetzelfde verhaal speel als saxofonist. Ik verander wel steeds de context en ik daag mezelf uit om scherp te blijven door die contexten zo gevarieerd mogelijk te kiezen. De ziel van het spelen en de passie voor de hardbop-jazz waaruit ik ben ontstaan, vind je overal in terug. Bij Cry Baby! was het heel simpel. We werden gevraagd voor een sessie in het Doelencafé. Docenten van Codarts, het Rotterdamse Conservatorium zouden spelen met afgestudeerde studenten. Ik gaf al workshops op middelbare scholen waarnaartoe ik Jerome ook meenam. Harry Emmerly speelde als gast in Trio Nuevo. Toen ik hem voor die sessie vroeg zei hij: "Dan gaan we ook een keer écht jazz spelen samen". Harry tipte me dat ik ook Erik Kooger moest vragen. Ik kende hem toen nog niet. Met Jerome had ik een paar stukjes besproken en na het aftellen ging het van scratch af zoals de band nu klinkt. Ik dacht dat we in dat Doelencafé veel te hard speelden, maar de eigenaar was na afloop heel enthousiast. Zonder al te veel plannen en ambities zijn we verder gegaan.

Hans Wijnbergen van Radio Fryslan kwam met het voorstel om zijn radioprogramma live in de studio op te nemen. Hij nodigt daarvoor alleen groepen uit die nog geen platen hebben gemaakt. Hij doet dan één mixje en die opnamen mag je gratis hebben. We zijn om één uur binnengekomen en om zes uur weer weggegaan.

"Het is goed voor mijn muziek dat er een populaire artiest op een festival staat en publiek trekt dat dan weer naar ons komt luisteren"

DICK DE GRAAF VERVOLG

En dat hebben we later nog een keer gedaan omdat er in ons geval te weinig materiaal was om een cd te vullen. Er is niet zo veel aan geschaafd als ik normaal zou doen. De plaat 'Cry Baby!' is zorgvuldig gemasterd om toch aangenaam te klinken. Ik investeer wat meer in het masteren om een goed geluid te krijgen. Cry Baby! is eigenlijk een onwijze speelband. Hij is heel spontaan ontstaan en ik verwacht dat we daar nog wel een tijdje mee gaan spelen. En ja, Cry Baby! verwijst naar het 'wah-wah'-pedaal van Jimi Hendrix. Maar dan met de fusioninbreng van Jerome Hol."

Jerome Hol is nog niet bekend bij het grote publiek, maar hij is een groot talent en drukt een diep stempel op de plaat. Zijn virtuositeit is evident.

"Hij is het grootste gitaartalent van Nederland. Dat weet ik al heel lang omdat ik al in zijn studententijd met hem werkte. Ik weet dat hij heel ver zal komen en ik ben er trots op dat ik hem zo vroeg in zijn loopbaan zo goed op cd heb kunnen zetten."

Zal dit project de jeugd gaan aanspreken?

"Deze band heeft een goede podiumuitstraling. Jerome en Erik zijn jong. De echtheid van de jazz komt erin tot uitdrukking, de authenticiteit, je wezen, wie je bent, dat je dat speelt en niet iets anders wil doen dan je eigenlijk bent: dat spreekt ook de jeugd aan. Toen ik vanaf 2003 met de stichting Soundroots scholen bezocht, zag ik voornamelijk senioren in het publiek. Dat was op zich goed publiek hoor, maar het aantal jeugdige luisteraars loopt terug. Toch verjongt de jazz. Er ontstaat een soort easy jazz die mensen trekt. Mensen die eigenlijk ook eens iets moeilijkers zouden moeten proberen. Of een keer een kleinere club bezoeken. Bij die schoolconcerten nam ik Jerome bewust mee omdat juist hij veel dichter bij die kids staat. Zijn houding is zeer open. Hij kan kinderen die nog maar kort spelen heel vriendelijk een liedje uitleggen, zodat ze het gelijk kunnen spelen. De authenticiteit en de sound hebben het in zich om een jong publiek aan te spreken.

Mijn Jimi Hendrix-project was wat beschaafder en trok een veel breder publiek dan alleen jazzfreaks.

"Ik vind niet dat jazz gepopulariseerd moet worden. Ook moet jazz niet elitair zijn, en ik wil niet elitair zijn."

Ik vind overigens niet dat de jazz gepopulariseerd moet worden. Ook moet jazz niet elitair zijn, en ik wil niet elitair zijn. Ik praat veel tijdens concerten en ik leg veel uit. Ik wil dat mensen zich behaaglijk voelen zonder dat ik door mijn knieën moet gaan met mijn muziek. Ik wil laten zien dat ik een mens van vlees en bloed ben en de jazz een beetje uit de ingewikkeldheid halen. Alle pogingen van popularisatie monden uit in een soort easy jazz. Zonder avontuur en uitdaging en geen mogelijkheden voor persoonlijke groei. Ik ben echt een inhoudsmens. Ik wil mezelf ontwikkelen en mijn bands zich laten ontwikkelen.

DICK DE GRAAF VERVOLG

Ik ben altijd op zoek naar een nieuw publiek, maar dat impliceert niet het gróte publiek. Soms is er op een festival een achterafpleintje en daar staat bijvoorbeeld Trio Nuevo met Sandra Coelers. Mensen die daar langslopen zijn betoverd. Dus het is goed voor mijn muziek dat er zo'n populaire artiest op een festival staat en publiek trekt dat dan weer naar ons komt luisteren."

Is er wel genoeg speelgelegenheid in Nederland om je creativiteit te uiten?

"Absoluut niet. Niet meer, moet ik zeggen. Begin negentiger jaren was dat anders. Toen speelde ik wel in vijf bands tegelijk. Nadat ik het Meervaart Jazzconcours won, speelde ik met mijn septet, met Vloeimans hadden we het kwintet Chazz!, ik speelde met Vaalbleek Vokaal, in het Jasper van het Hofkwartet en ook nog in het Glenn Miller Orchestra. Dat draaide achter elkaar door. Je sprak de ene na de andere tour af. En we draaiden langs de ongeveer 25 jazzpodia in Nederland. Drie keer per jaar in dezelfde jazzclub. In Rotterdam zou er eigenlijk ook één jazzpodium moeten zijn.

Rotterdam is daar niet te klein voor als je ziet hoeveel muzikanten er in deze stad zijn. Rotterdam is misschien wat minder een cultuurstad. Amsterdam heeft met het Muziekgebouw meer uitstraling en een duidelijker cultuursfeer. Toch gebeuren in Rotterdam wel veel dingen. Het alleen is jammer dat veel initiatieven stranden."

"Jazzmuziek is veel meer een vorm van muzikaal gedrag geworden, meer dan dat het een apart genre is. Dat vind ik een fascinerende ontwikkeling."

Staan er alweer nieuwe projecten op stapel?

"Ik zou graag mijn balladtoon en mijn eigen ballads gebruiken voor het Metropole Orkest of een andere grote bezetting. Ik schrijf veel en ik zou dat graag laten spelen door een groter ensemble – anders dan het Clazz Ensemble dat ik samen met Gerard Kleijn leid. Met de compositie '(Op) Nieuw Rotterdams Peil' ga ik volgend voorjaar wat doen. Met het Koh-I-Noor Saxofoonkwartet speelde ik in mei 2007 een week in Lanta-Venster met nieuw en retrospectief werk. Dat ga ik weer oppakken. Ik kan dus nog heel wat vooruit.

Mijn passie zit hem de laatste jaren in uitgesproken projecten in de cross-oversfeer. Met 'klassiek meets jazz', wereldjazz, Afrika, Schubert. En met Cry Baby! ben ik weer heerlijk terug bij de roots. Gewoon lekker knallen. Saxofoonspelen is een soort persoonlijke therapie. Als ik veel te componeren heb, kom ik tot een ontdekking die ik deel met veel andere spelers die ook componeren. Namelijk: je doet het één óf het ander. Óf je bent saxofonist óf je bent componist. Je kunt niet zeggen 'ik ga 's ochtends twee uurtjes schrijven en 's middags een uurtje spelen'. Dat gaat niet samen. Dus als dat schrijfwerk de deur uit is en ik heb dan weer die saxofoon in mijn handen, dat is meditatief, is een onderdeel van mijn ademhaling. Het moet! En dat geldt ook voor componeren, het moet eruit."

DICK DE GRAAF VERVOLG

Kun je de ontwikkeling van de jazz sinds het begin van jouw loopbaan omschrijven?

"Ik begon mijn loopbaan met ongebruikelijke bezettingen en vreemde klanken. In mijn septet zaten vogels van diverse pluimage. Uit allerlei muzikale hoeken, klassiek, jazz, blues. En dat stond allemaal naast elkaar op het podium. Dat was toen een unicum, maar nu niet meer. Jazzmuziek is veel meer een vorm van muzikaal gedrag geworden, meer dan dat het een apart genre is. Dat vind ik een fascinerende ontwikkeling. Ik ben bij die ontwikkeling geweest, in Nederland en in Europa, daar heb ik een rol in kunnen spelen. Nu zijn we op een punt gekomen dat die melange er gewoon is. Op een heel natuurlijke manier is hij ontstaan. Daar hoef je nu geen hoorcollege meer over te geven op het conservatorium want dat is zo klaar als een klontje. Jazz is een brede en toegankelijke kunstvorm. Ik heb het altijd belangrijk gevonden dat mensen zien hoe het proces van jazzmuziek op een podium werkt. Er gebeuren altijd weer onverwachte dingen en het is boeiend om te zien hoe dingen gestalte krijgen op een podium."

Wat is het Dick de Graaf-geluid?

"Een warme saxofoontoon van iemand die het maximale uit zijn instrument wil halen, maar nauwelijks kan zeggen hoe dat ontstaat omdat het gewoon gebeurt. Ik kan het wel voordoen want ik heb het al heel wat studenten geleerd."

"Ik ben iemand die een ongelooflijke passie en speelplezier uitstraalt. Die heel tevreden is als hij maar op zijn saxofoon kan spelen. Dat hoor je en dat zie je."

En tot slot. Wie is Dick de Graaf?

"Ik ben iemand die een ongelooflijke passie en speelplezier uitstraalt. Die heel tevreden is als hij maar op zijn saxofoon kan spelen. Dat hoor je en dat zie je. Er zit een drive achter, energie. En, ik wil graag mijn passie delen. Bijvoorbeeld door les te geven. Ik ben iemand die scherp wil blijven én bij wil blijven. En iemand die blij is met de drie cd's die op eigen label zijn uitgebracht."

Peter J. Korten (Foto's: Joke Schot)

FESTIVAL NORTHSEA JAZZ OP RADIO 6

Radio 6 zal het gehele **North Sea Jazz Festival** live uitzenden (van 10 tot en met 12 juli). De week na het festival wordt teruggekeken onder het motto 'The Best of North Sea Jazz' (van 13 tot en met 17 juli). Radio 6 is te beluisteren via de kabel, internet en Digtenne.

OVERLEDEN

Jack Nimitz, 10 juni 2009 (79)

Baritonsaxofonist Jack Nimitz speelde in de jaren vijftig bij de bigbands van Woody Herman en Stan Kenton. Ook werkte hij met fluitist Herbie Mann. In de jaren zestig verdiende hij zijn brood vooral als studiomuzikant in Hollywood. Ook speelde hij met saxofonist Benny Carter en orkestleider Gerald Wilson.

Jarmo Savolainen, 11 juni 2009 (48)

De Finse jazzpianist Jarmo Savolainen was een van de grote persoonlijkheden in de Finse jazz. Hij nam onder meer platen op voor Nederlandse labels. Savolainen speelde met onder anderen drummer Billy Hart en de saxofonisten Dave Liebman en Rick Margitza. Ook maakte hij vijf jaar deel uit van het orkest van Pekka Pohojola.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel

• Fluitman, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J.

Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-logo** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

LAATSTE NIEUWS

Jorrit Dijkstra. (Foto: Hidde Dijkstra)

Compositieopdracht Jorrit Dijkstra 10 juli in première

Een formatie van acht man zal 10 juli tijdens het North Sea Jazz Festival het stuk 'Pillow Circles' van saxofonist/componist Jorrit Dijkstra. Leider Dijkstra wordt terzijde gestaan door Tony Malaby (ts, ss), Jeb Bishop (tb), Oene van Geel (altviool), Paul Pallesen (gt), Raphael Vanoli (git, elektronica), Jason Roebke (cb) en Frank Rosaly (dr, perc). Een aantal van hen is lid van Dijkstra's formaties The Flatlands Collective en Tone Dialing. De opdracht voor het stuk werd verstrekt op voorstel van het North Sea Jazz Festival en Muziek Centrum Nederland, en in opdracht van het Nederlands Fonds voor de Podiumkunsten. De Compositieopdracht voor het North Sea Jazz Festival wordt jaarlijks gegeven aan een jonge en beloftevolle Nederlandse jazzcomponist.

Nederlandse Jazz Weekend in Madrid

Het Tineke Postma Kwartet, Jack van Poll Trio, Pierre Courbois 5/4 Sextet, Hans Dulfer Kwartet, Eric Vloeimans' Gatecrash en Marc Mommaas' Global Motion geven van 17 tot 19 juli diverse concerten in Madrid. Het Jazz Weekend Holandés begint met een workshop van saxofonist Marc Mommaas en eindigt met een grote jamsessie van alle groepen aangevuld met Spaanse musici. De concerten maken deels onderdeel uit van Veranos de la Villa Madrid, een groot zomerfestival door de hele stad, en zijn deels onderdeel van buurtfeesten in de wijk Chamberí en de programmering van jazzclub Sala Clamores. Het weekend is mogelijk gemaakt door samenwerking van MCN en de Fundación Carlos de Amberes en wordt ondersteund door het NFPK+ en de Nederlandse ambassade in Madrid.